

Cocoșul și vulpoiul

La Fontaine

Într-un copac, pe-o creangă, sta un cocoș de pază.
Era bătrân cocoșul și-avea o minte trează.
- Prietene - cu dulce glas, i se-adresează un vulpoi -
Te-nștiințez că de acum nicicând nu vom mai fi-n război.
E pace generală -
Și poți, fără-ndoială,
Să vii să te sărut.
Te-aștept să-mi faci plăcerea chiar în acest minut,
Căci douăzeci de poște am azi de străbătut.
Ai tăi și tu, de bună seamă,
Vă veți vedea de treburi, fără teamă.
Din partea noastră-a tuturor - tot sprijinul, ca de la frați.
Puteți din astă-seară în voie să jucați.
Deci, vino să primești
Sărutul dragostei frățești.
- Amicul meu, cocoșu-i spune, să știi că pentru mine
Nu cred că este
O mult mai bună veste
Decât e cea a unei păci depline
Și-s bucuros s-o aflu de la tine.
Dar, iată, că zăresc venind încoace pe cărare
Doi câini de vânătoare.
Mai mult ca sigur este
Că-s curieri și-aduc aceeași veste.
Aleargă și-ntr-o clipă au să ajungă-aici;
Cobor ca, împreună, să fim cu toți amici.
- Adio, mă grăbesc, vulpoiul îi vorbe.
Am de parcurs drum lung. Rămâne-n altă zi
Succesul să-l cinstim. Să fie sigur, a fugit,
De stratagema sa nemulțumit.
Râzând, cocoșul cel bătrân și-a zis, deplin satisfăcut:
„Să poți să-nșeli pe-nșelător, de două ori e mai plăcut!”